

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupíčkové, soudce JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyně Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **IZOWEN, a. s.**, IČO: 14891115, se sídlem Masarykovo náměstí 292, Litvínov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2024, č. j. 25094/24/5200-11432-709204, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 2. 2026, č. j. 15 Af 13/2024-71,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 2. 2026, č. j. 15 Af 13/2024-71 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 10 (dále jen „správce daně“) provedl u žalobce, společnosti poskytující především elektroinstalační, instalatérské a ostatní stavebně instalační práce a opravy elektrických zařízení, kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016. Při kontrole zjistil, že žalobce uplatnil jako náklad mimo jiné odpisy letadla 01 AVION CESSNA, Citation CJ3, rok výroby 1992, registrovaného pod zn. 9Q-CTO v Kongu, ve výši 29 811 200 Kč ze vstupní ceny 93 150 000 Kč. Podle karty majetku zařadil žalobce letadlo do svého obchodního majetku dne 1. 1. 2016. Z žalobcem doložené kupní smlouvy se společností SACI Spřl, africká obchodní a investiční společnost, se sídlem v Kongu, plyne, že se stal vlastníkem letadla dne 17. 5. 2015 a podle rámcové smlouvy o pronájmu dopravního

prostředku z téhož dne letadlo pronajal společnosti SIMP Sprl na dobu určitou do 31. 3. 2025 s tím, že nájemné se stanoví podle letových hodin a hodinové sazby (ta nebyla doložena). Žalobce dále předložil poslední registraci letadla z roku 2003 s vysvětlením, že od tohoto roku již nedochází při převodu k žádné registraci. V této registraci je pod zn. 9Q-CTO uveden model Lockheed Electra, vlastněný společností Air Transport Office Stored Kinshasa.

[2] Správce daně zpochybnil, že žalobce letadlo uvedené ve smlouvě skutečně pořídil. Poukázal zejména na to, že reg. zn. 9Q-CTO patřila jinému letadlu (Lockheed L-188A Electra), které je od roku 2012 mimo provoz, že na fotografii v kupní smlouvě je zachyceno jiné letadlo (zřejmě Bombardier Challenger) a že model Citation CJ3 vzlétl poprvé až v roce 2003. Dále uvedl, že za žalobce podepsala smlouvu neoprávněná osoba a vytkl mu, že nedoložil palubní deník, osvědčení o letové způsobilosti, letové příručky ani letový plán, což jsou dokumenty, které mu měly být podle kupní smlouvy předány. Nejasnosti identifikoval i v případě plateb na kupní cenu letadla a nájemného. Jelikož žalobce tyto pochybnosti nerozptýlil, dospěl správce daně k závěru, že neprokázal existenci daného letadla. Proto neuznal uplatněný daňový odpis ani výnosy z pronájmu. Následně vydal Finanční úřad pro Ústecký kraj dodatečný platební výměr, kterým žalobci dodatečně zrušil daňovou ztrátu ve výši 5 021 578 Kč, doměřil daň ve výši 3 554 900 Kč a stanovil odpovídající penále.

[3] Proti dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví nadepsaným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj potvrdil.

[4] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, které Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) vyhověl, v záhlaví uvedeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud shrnul, že správce daně žalobce opakovaně vyzýval, aby prokázal svá tvrzení o koupi a pronájmu letadla a vysvětlil vytýkané nesrovnalosti, k čemuž mu poskytl dostatečnou lhůtu. Umožnil mu tedy unést důkazní břemeno, nicméně žalobce vyhověl jeho výzvám pouze částečně, když doložil toliko část smluvní dokumentace, výpis z registru letadel a seznam faktur. Žalobce však v odvolání navrhl žalovanému, aby provedl důkaz ohledáním letadla v Kongu prostřednictvím příslušného velvyslanectví. Podle krajského soudu nelze z rozhodnutí žalovaného zjistit, proč žalovaný považoval navržený důkaz z hlediska prokazované skutečnosti za nadbytečný nebo irrelevantní. Pouze při takovém závěru totiž není podle ustálené judikatury povinen provést všechny navržené důkazy v situaci, kdy důkazní břemeno tíží daňový subjekt. Žalovaný k tomuto návrhu ve svém rozhodnutí uvedl toliko to, že žalobce mohl existenci letadla prokázat jinými důkazními prostředky, které žalovaný příkladmo vyjmenoval, tedy jednodušeji než svým nestandardním požadavkem. Krajský soud připustil, že je toto konstatování žalovaného možná pravdivé, nicméně nevypovídá nic o tom, z jakého důvodu žalovaný tento navržený důkaz neprovedl či se o jeho provedení alespoň nepokusil. Neprovedení navrženého důkazu za současné absence jakéhokoliv odůvodnění, proč tento důkaz za rozumně představitelných okolností nemůže přinést pro daňové řízení nic relevantního, mohlo vést k tomu, že znemožnil žalobci unést důkazní břemeno. Chybějící odůvodnění činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Proto je krajský soud zrušil a uložil žalovanému, aby přezkoumatelně vysvětlil, proč je navržený důkaz předvedením letadla velvyslanectví

pokračování

v Kongu nemožný, nadbytečný či nerozhodný, právně nevýznamný nebo jím nemohou být rozhodné skutečnosti prokázány.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Krajskému soudu vytýká, že při posouzení věci nevzal v potaz všechny nestandardnosti posuzovaného nákupu letadla. Poukázal na hlavní ekonomickou činnost žalobce, zařazení letadla do obchodního majetku s prodlevou, nemožnost jeho ztotožnění registrační značkou a fotografií, nedoložení dokladů k letadlu, uzavření smlouvy osobou neoprávněnou jednat za žalobce, chybějící pojištění a nejasné financování nákupu. Podle stěžovatele prokazují shromážděná zjištění, že nákup letadla je smyšleným příběhem. Jako o fiktivní legendě o něm hovoří i trestní rozsudky, kterými byli zaměstnanec a statutární orgán žalobce pravomocně odsouzeni za spáchání zločinu zkrácení daně v důsledku neoprávněného uplatnění odpisů z nákupu daného letadla. Stěžovatel k tomu zdůrazňuje přiznání zaměstnance žalobce, že smyslem operace bylo snížení daňové povinnosti žalobce a podotýká, že podle § 52 odst. 2 s. ř. s. je soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Má za to, že toto pravidlo modifikuje § 75 odst. 1 s. ř. s., a proto by měl Nejvyšší správní soud trestní rozsudky zohlednit.

[6] Dále stěžovatel namítá, že se s důkazním návrhem na ohledání letadla ve svém rozhodnutí řádně vypořádal. Označil jej za účelový (bod [97]), odporující zásadě hospodárnosti, a především *de facto* neuskutečnitelný, neboť Česká republika nemá s Kongem uzavřenu žádnou mezinárodní smlouvu pro oblast spolupráce při správě daní (body [137] a [138]). V bodě [139] rozhodnutí o odvolání konstatoval, že se tímto žalobce snaží nepřipustně zprostit svého důkazního břemene. Krajský soud podle něj pominul judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž lze důkazní návrh odmítnout také v případech, kdy představuje maření a účelové prodlužování daňového řízení, kdy by jeho provedení nepřineslo objasnění dané skutkové otázky a bylo by v rozporu se zásadou efektivit a hospodárnosti a kdy je nedosažitelný. Všechny tyto důvody stěžovatel v posuzované věci konstatoval, závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí tak nemůže obstát. Stěžovatel dále zdůraznil, že podle judikatury lze k mezinárodní spolupráci přistoupit až tehdy, pokud nelze potřebné podklady získat jiným způsobem, resp. kdy není v moci účastníka řízení si je opatřit. V posuzované věci měl žalobce disponovat sadou nepřímých důkazů prokazující existenci letadla. Správce daně nemá rovněž právní nástroj, kterým by mohl ukládat úkoly velvyslanectví. Dodal, že implicitně jeho rozhodnutí stojí i na „klasickém“ důvodu odmítnutí důkazního návrhu, a sice nedostatek jeho vypovídací potence. Žalobce totiž nedoložil žádné věrohodné důkazní prostředky prokazující samotnou existenci letadla Cessna. Předvedení letadla pracovníkům velvyslanectví by tak nebylo s čím odsouhlasit. Stěžovatel uzavírá, že zrušení jeho rozhodnutí za účelem vyprecizování důvodů neprovedení navrhovaného důkazu je nemístným formalismem. Nejedná se o takovou vadu, která by měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[7] Žalobce podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž z větší části opakuje svá žalobní tvrzení o smyslu transakce, dokladech, kterými prokazoval existenci letadla, a vymezuje se proti jejich hodnocení daňovými orgány. Připojuje též úvahy o tom, jak mohlo být provedeno ověření existence letadla ze strany velvyslanectví s dovětkem, že správní orgány jsou vázány povinností spolupráce. K poukazu stěžovatele na trestní stíhání akcionářů žalobce dodává, že zaměstnanec učinil prohlášení vinny poté, co statutární orgán upozornil orgány činné v trestním řízení na své zjištění, že tento zaměstnanec zpronevěřil žalobci miliony korun. Navíc v prohlášení vinny uvedl, že nějaké letadlo koupil. Podle žalobce je třeba z tohoto skutkového stavu vycházet. Za stěžejní pak považuje provedení výslechu svědka, který při nákupu letadla tlumočil, zajišťoval notářský zápis osvědčující jeho existenci a v současnosti působí v České republice. Žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[8] Na vyjádření žalobce reagoval stěžovatel replikou, v níž zdůraznil, že vyjádření se převážně mýlí s otázkou, která je Nejvyššímu správnímu soudu předložena k posouzení (dostatečnost odůvodnění odmítnutí důkazního prostředku). K poukazu žalobce na doznání vinny v trestním řízení podotkl, že je zcela irrelevantní, zda si obžalovaní za účelem fiktivní legendy pořídili v Kongu nějaké letadlo, patrně vřakové kvality a za jinou cenu, neboť správci daně byl deklarován nákup a pronájem letadla Cessna. Dodal, že žalobce v průběhu řízení nikdy nenavrl výslech tlumočníka.

[9] Žalobce ve svém dalším vyjádření pouze zopakoval obsah toho předchozího.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud předeseílá, že se v tomto rozhodnutí nebude a ani nemůže zabývat správností skutkového závěru daňových orgánů o neprokázání existence letadla, u něhož žalobce uplatnil odpisy. Krajský soud, jehož rozhodnutí je předmětem přezkumu kasačního soudu, totiž dosud žádné vlastní hodnocení v tomto směru neprovedl. Rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení spočívající v tom, že se žalovaný nevypořádal přezkoumatelným způsobem s důkazním návrhem na předvedení letadla v Kongu, který žalobce uplatnil v odvolání. Tímto posouzením je vymezen rovněž rozsah přezkumu Nejvyššího správního soudu. Jsou proto mimoběžné námitky stěžovatele, že krajský soud nevzal při svém posouzení v potaz „příběh o letadlu, které svět neviděl“ a že trestní soudy uznaly zaměstnance žalobce a jeho statutární orgán v souvislosti s nákupem letadla vinnými ze zločinu zkrácení daně. Krajský soud se dosud pro předčasnost nezabýval meritem věci, a nehodnotil tak věcně provedené důkazy ani to, zda daňové orgány unesly své důkazní břemeno a relevantně zpochybnilly daňové tvrzení žalobce o pořízení letadla a jeho následném pronájmu. Nejvyšší správní soud tedy nemá v tomto ohledu co přezkoumávat.

pokračování

[13] Krajský soud založil napadený rozsudek na závěru, že stěžovatel pochybil, jestliže odmítl provést důkaz ohledáním letadla, aniž by vysvětlil, „*proč by tento důkaz měl být pro účely daňového řízení nadbytečný, neprůkazný, irrelevantní či zcela neproveditelný.*“ Jeho vysvětlení, že požadavek žalobce byl nestandardní a že existenci letadla mohl prokázat jednodušeji jinými důkazními prostředky, označil krajský soud za nevypovídající z hlediska důvodu odmítnutí provedení navrženého důkazu. Jelikož chybějící řádné odůvodnění mohlo žalobci znemožnit unést důkazní břemeno, zatížil stěžovatel své rozhodnutí podle krajského soudu nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud se proto bude zabývat otázkou dostatečnosti a srozumitelnosti tohoto odůvodnění.

[14] Judikatura Nejvyššího správního soudu potvrzuje východiska, na nichž krajský soud založil svůj zrušující rozsudek. V rozsudku ze dne 27. 2. 2020, č. j. 1 Afs 296/2019-68, Nejvyšší správní soud uvedl, že má-li mít daňový subjekt možnost důkazní břemeno unést, musí být jím navržené důkazy řádně a úplně provedeny (dále viz rozsudky ze dne 15. 10. 2020, č. j. 7 Afs 399/2019-73, ze dne 17. 6. 2021, č. j. 7 Afs 241/2019 - 52, ze dne 5. 9. 2023, č. j. 6 Afs 153/2022 - 39, nebo ze dne 17. 4. 2024, č. j. 3 Afs 279/2022 - 67). Ohledání či obhlídka věci, které je podstatou důkazního návrhu stěžovatele, je přitom důkazním prostředkem sloužícím k bezprostřednímu zjištění stavu určité věci jejími smyslově vnímatelnými vlastnostmi (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2023, č. j. 8 As 264/2021 - 39, ze dne 16. 7. 2025, č. j. 8 As 186/2024 - 40). Může proto sloužit i k objasnění, zda konkrétní věc skutečně existuje, popřípadě v jakém je stavu. Předpokladem pochopitelně je dostatečně určité vymezení předmětu ohledání, aby bylo zřejmé, jaká věc a jaká skutková okolnost mají být ohledáním zjištěny. Jinými slovy, aby bylo navrženo ohledání právě té konkrétní věci, jejíž existence je sporná.

[15] Na druhou stranu však platí, že správce daně či odvolací orgán není povinen provést každý důkaz, který daňový subjekt navrhne. O tzv. opomenutý důkaz se nebude jednat tehdy, jestliže správní orgán přesvědčivě zdůvodní, proč navržený důkazní prostředek neprovedl jako důkaz (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 8 Afs 113/2006 - 70, ze dne 9. 6. 2014, č. j. 2 Afs 83/2012 - 48, ze dne 14. 8. 2014, č. j. 6 Afs 117/2014 - 49, ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 79/2012 - 34, ze dne 15. 1. 2015, č. j. 9 Afs 98/2014 - 32, ze dne 22. 1. 2021, č. j. 5 Afs 310/2019 - 49, ze dne 21. 10. 2022, č. j. 10 Afs 261/2020 - 49, ze dne 30. 3. 2023, č. j. 10 Afs 101/2022 - 67). Správní orgány při tom nemohou předem hodnotit možný obsah důkazu, mohou však posoudit přínos navrženého důkazního prostředku pro objasnění zjišťovaných skutkových okolností potřebných pro rozhodnutí ve věci. Základními důvody, které citovaná judikatura akceptuje jako legitimní pro neprovedení navrženého důkazu, je jeho irelevance (chybějící věcná souvislost s předmětem řízení), nezpůsobilost (důkaz nemůže potvrdit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost) a nadbytečnost (tato skutečnost již byla bez důvodných pochybností prokázána či vyvrácena jinak). Stěžovateli je však třeba přisvědčit, že se nejedná o důvody jediné. Nejvyšší správní soud v minulosti připustil, že důkazní návrh lze odmítnout také proto, že se jedná o požadavek vedený pouze snahou mařit či účelově prodlužovat daňové řízení (obstrukční návrh), nebo je-li provedení důkazu objektivně nemožné (neproveditelné). K tomu viz rozsudky ze dne ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 79/2012 - 34, ze dne 30. 1. 2025, č. j. 7 Afs 221/2024 - 43, č. j. 6 Afs 153/2022 - 39 nebo č. j. 1 Afs 296/2019-68).

[16] Především však Nejvyšší správní soud formuloval přísnější požadavky na konkrétnost a důkazní relevanci návrhu, má-li být proveden důkaz v jiném státě (typicky pomocí mezinárodního dožádání). Krom toho, že daňový subjekt musí označit, jaké konkrétní informace či důkazy mají být v zahraničí opatřeny a vysvětlit, kterou rozhodnou skutkovou okolnost má toto dokazování prokázat, musí být takové dokazování *a priori* způsobilé odstranit existující pochybnosti a podstatou návrhu nemůže být pouze nahrazení důkazní aktivity daňového subjektu, tj. opatřit dodatečně podklady, které si měl zajistit již při obchodní transakci (srov. rozsudky citované stěžovatelem ze dne 19. 6. 2020, č. j. 3 Afs 162/2018 - 48, ze dne 20. 7. 2021, č. j. 1 Afs 89/2021 - 59, a dále rozsudky ze dne 30. 5. 2024, č. j. 1 Afs 53/2023 - 76 a ze dne 16. 10. 2025, č. j. 7 Afs 17/2025 - 49).

[17] Tyto přísnější požadavky vychází z toho, že podle § 92 odst. 3 daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. Pokud tedy správce daně prokáže existenci skutečností, kterými dostatečně věrohodně zpochybní věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu], je opět primárně na něm, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 - 63, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, či ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 176/2016 - 36). Jinými slovy, návrh daňového subjektu na opatření důkazu v zahraničí je třeba posuzovat také v kontextu dosavadních tvrzení, procesní a důkazní aktivity daňového subjektu, jakož i obsahu, vypovídací schopnosti a věrohodnosti důkazních prostředků, které dosud předložil. Význam může mít též to, zda je důkazní nouze objektivní, nebo zda vznikla tím, že si daňový subjekt při realizaci transakce nezajistil dostupné podklady, nebo při ní nijak neřešil zjevné rozpory v nich.

[18] V posuzované věci žalobce v reakci na seznámení s výsledkem odvolacího řízení navrhl doplnit dokazování v součinnosti s velvyslanectvím České republiky předvedením letadla tomuto zastupitelskému úřadu v Kongu. Stěžovatel v rozhodnutí o odvolání nejprve shrnul všechny skutečnosti, na jejichž podkladě správce daně pojal pochybnosti o tom, že žalobce pořídil letadlo uvedené ve smlouvě ze dne 17. 5. 2015 a zhodnotil důkazy předložené žalobcem a jejich úplnost (body [57] až [62]). Poté korigoval právní kvalifikaci správce daně a přistoupil k vypořádání námitek uplatněných žalobcem v odvolání, mimo jiné v bodě [92] konstatoval prohloubení pochybností o existenci tvrzeného letadla na základě odvolacích tvrzení. K návrhu na doplnění dokazování se vyjádřil poprvé v bodě [97], kde jej označil za účelový a neproveditelný a konstatoval, že žalobce neunesl své důkazní břemeno a snaží se je přenést zpět na správce daně. Znovu se tímto důkazním návrhem zabýval v bodech [137] až [139] rozhodnutí. V bodě [137] uvedl, že k provedení takového důkazu by přistoupil, pokud by nebylo v možnostech žalobce zajistit si důkazy jinak svépomocí. Takové možnosti přitom podle jeho názoru žalobce měl, a to podstatně jednoduší (předložením fotodokumentace, technické dokumentace, dokumentace o provozu atd.). V bodě [138] dodal, že provedení dokazování skrze konžskou finanční správu je

pokračování

neproveditelné s ohledem na absenci příslušné mezinárodní smlouvy pro oblast spolupráce, a v bodě [139] ještě jednou zdůraznil, že žalobce je odpovědný za prokázání svých tvrzení, k nimž má opatřit konkrétní a průkazné důkazy.

[19] Krajský soud odkázal v napadeném rozsudku v souvislosti s odůvodněním neprovedení navrženého důkazu předvedením letadla toliko na odstavec [137] rozhodnutí stěžovatele. Jak plyne z výše uvedeného, toto odůvodnění nepůsobí izolovaně. Odmítnutí žalobcem navrženého důkazu je nezbytné vnímat v kontextu rozhodnutí stěžovatele jako celku, přičemž z takové perspektivy je s ohledem na výše shrnutá východiska dostatečné a srozumitelné. Stěžovatel v zásadě odkazoval na objektivní nemožnost provedení důkazu, na účelové přenášení dokazování do odvolacího řízení a na jeho neúměrné přenášení na správce daně, na důkazní pasivitu žalobce a na to, že si důkazní nouzi způsobil sám. Ve spojení s bodem [92] lze pak usuzovat na to, že dle stěžovatele by provedení navrženého důkazu nebylo způsobilé prokázat tvrzení o pořízení letadla uvedeného ve smlouvě. Jedná se o důvody, které judikatura správních soudů akceptuje jako legitimní pro neprovedení navrženého důkazu. Stěžovatel se tak s navrženým důkazem vypořádal přezkoumatelně a bude na krajském soudu, aby v dalším řízení při vědomí výše popsaných východisek vyhodnotil, zda stěžovatelem uvedené důvody odmítnutí provedení dotčeného důkazu obstojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neprovedení navrženého důkazu nebylo odůvodněno nepřezkoumatelně, a řízení před stěžovatelem tak nebylo zatíženo vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[21] Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm krajský soud, vázán podle § 110 odst. 4 s. ř. s. právním názorem tohoto soudu posoudí, zda za daného skutkového stavu obstojí důvody, pro které stěžovatel odmítl provést navržené ohledání letadla v Kongu prostřednictvím tamního velvyslanectví České republiky. V novém rozhodnutí pak krajský soud vypořádá i náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu